

La unió fa la força

written by Agustí Soler | 24 d'octubre de 2022

Aquests dies hem pogut comprovar que, no per esperat, el trencament del govern de la Generalitat de Catalunya no ha deixat pràcticament a tothom perplex o, com a mínim, a aquells que esperaven que un govern que comptava amb la majoria al Parlament seria capaç de donar resposta ferma i decidida a un dels moments més difícils i esperançadors alhora, dels darrers deu anys. Però no n'ha estat capaç i no en farem res de donar tota la culpa als altres. Uns més i altres menys, però molts, molts, han fallat i hem fallat i cal que siguem conscients que hem d'aprendre de la lliçó i redreçar la situació.

M'ha vingut a la memòria l'observació que fa més de vint anys ens feia el gran patriota, mai prou reconegut, Fèlix Cucurull. En el llibre *Catalunya, nació sotmesa* (Editorial Nova Terra, 1981) en un dels darrers capítols titulat *La unió fa la força* ens deia: "La fórmula divideix i venceràs, més vella que l'anar a peu, sol donar bons resultats; i els governs i els cercles polítics de Madrid que, d'un o altre color que hagin estat, sempre han tingut com a denominador comú –més o menys a la descarada– el propòsit de fer passar pel seu adreçador tots els pobles que tenen com a marc jurídic l'Estat espanyol, mai no s'han quedat curts en maquiavel·lismes d'aquesta mena".

La lliçó dels Tripartits ha servit de ben poc i tot apunta que va camí de repetir-se. Per cap concepte s'ha de tornar a caure en aquest parany. La brutal i embogida repressió d'un Estat que conserva ben vius els atributs del franquisme en totes les seves àrees, atributs del franquisme amb una repressió que s'ha multiplicat com mai i que ningú no s'esperava (sobretot la major part dels ingenus líders que estaven al capdavant del procés) sumada a la terrible i inesperada aparició de la pandèmia de la Covid, ha deixat bona part de Catalunya, especialment la més lluitadora i compromesa, en estat de xoc. I això cal revertir-ho urgentment.

Cal que sapiguem ben bé amb qui comptem i denunciar sense miraments aquells que només saben fer volar coloms. Ens hi juguem el tot i cal eliminar tot el sectarisme que treu el cap massa sovint. Sectarisme que a vegades va acompanyat d'un infantilisme que fa escruixir. Fa pensar el que deia en Lluís Maria Xirinacs, el lluitador incansable que sempre recordarem, quan deia l'any 1994 (*La traïció dels líders*, Llibres del Segle) amb aquell llenguatge clar i diàfan, sense embuts: «Els catalans que menen certs partits no estimen Catalunya. Instrumentalitzen les seves bases». I tal com van les coses i la mesquinesa que es desprèn del dia a dia de l'acció política d'aquells partits que ens van prometre que ens durien a la plena llibertat, hem de dir ben clar que hem de donar-li el cent per cent de raó.

Sortosament, cada dia són més els que se n'han adonat, els que ens n'hem adonat, que cal fer un gir de 180º a la situació actual, arremangar-se de nou, estudiar a fons allà on hem fallat, arreplegar forces i ser ben conscients de qui tenim al davant. Al davant tenim un Estat que fa més de tres-cents anys que ens té ocupats i ens voldria fer desaparèixer però que no se'n surt i que, tanmateix, mirarà com sigui d'aconseguir-ho.

De nosaltres i només de nosaltres, dependrà que no se'n surti. La unió fa la força.